

Arrest

nr. 269 847 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 augustus 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 13 september 2021.

1.3. Op 25 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u Azeri van afkomst. U groeide op in het dorp Yalgun Abad in de buurt van Urmia (Iran). Naast uw dorp was er een ander dorp dat Adeh Bozorgh heette. De inwoners van dit dorp waren allemaal christenen. U groeide op met hun kinderen en spendeerde uw kindertijd met hen. U merkte dat christenen zeer vrijgevege mensen waren. Zo mocht u tijdens de druivenoogst bij de christenen zoveel druiven nemen als u wilde, terwijl moslims hun oogst net van u en de andere kinderen afschermden. Ook vertelde uw vader u dat christenen niet liegen zoals moslims, waardoor u wist dat christenen betere mensen zijn. Op 25 khordad 1388 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 15 juni 2009 in onze kalender) nam u deel aan de protesten tegen de verkiezing van president Ahmadinejad. U werd daarbij gearresteerd en van een trap geduwd. Sindsdien heeft u last van uw knie. Na zeven dagen van martelingen en mishandelingen werd u op 2 tir 1388 (23 juni 2009) door de revolutionaire rechtbank veroordeeld tot zes maanden en 1 dag celstraf. U zat uiteindelijk twee of drie dagen langer dan dat in de cel en werd voorwaardelijk vrijgelaten op borgstelling. Daarbij kreeg u een reisverbod voor 999 maanden opgelegd. Indien u nogmaals veroordeeld zou worden, stond u bovendien een effectieve celstraf van 15 jaar en 1 dag te wachten. In de gevangenis leerde u E. M. kennen. U wist dat hij een aanhanger was van de monarchisten. Nadat jullie beiden waren vrijgelaten raakte u met hem bevriend. Hij vroeg u om hem te helpen bij het promoten van prins Pahlavi, wat u vervolgens ook deed. Sinds 1389 stopte u voor de monarchisten foto's van de prins en promomateriaal van de partij in brievenbussen en onder de deuren van huizen in Urmia. U werkte daarnaast in Iran als bus- en vrachtwagenchauffeur. In 2017 bracht u met een bus passagiers naar Armenië. U moest er zeven dagen wachten in de hoofdstad Yerevan tot de passagiers zouden terugkeren naar Iran. Op de tweede of derde dag werd u aangesproken door V. en S.. Ze boden u een Bijbel aan, die u aanvaardde. U kreeg het gevoel dat zij twee engelen waren en dat de God van de christenen u naar zich toeriep. U bracht het boek naar uw lippen, kuste het en legde het op uw ogen. U vertelde V. en S. dat u christenen graag zag en dat u christendom interessant vond. Hierdoor raakte u met hen in gesprek. Ze vroegen u om op uw terugweg naar Iran dertig Bijbels naar Iran te smokkelen. U ging hiermee akkoord en leverde de Bijbels af aan D. R., de pastoor van een kerk in Karaj. In de daaropvolgende maanden reisde u drie keer naar Armenië en bracht u in totaal zestig Bijbels voor hen naar Iran. U raakte bevriend met D. en begon de vieringen in Karaj bij te wonen op zondag. Vanaf eind 2017 beschouwde u zichzelf als christen. Tot april 2019 bezocht u wekelijks de viering in Karaj om er de Bijbel te lezen en te bidden. Eind juli 2019 moest u voor het bedrijf waarvoor u werkte met de vrachtwagen een lading naar Duitsland brengen. Op 22 juli belde u vanuit Turkije naar uw echtgenote, maar u kon haar niet bereiken. Pas na drie of vier dagen proberen kreeg u uiteindelijk een neef aan de lijn en kwam u te weten dat S., de echtgenote van de broer van uw eigen echtgenote, klacht tegen u had ingediend omdat u ooit tegen haar zoon had gezegd dat hij de Bijbel moest lezen. De werkelijke reden voor die klacht was volgens u dat u garant stond voor een lening bij de bank die S. en haar echtgenoot waren aangegaan. Er was een probleem ontstaan tussen jullie omdat S. en haar echtgenoot hun afbetalingen niet regelmatig uitvoerden. Naar aanleiding van S.'s klacht werd uw huis doorzocht en werden ongeveer tien exemplaren van de Bijbel gevonden. Daarnaast werd in uw woning ook reclame voor prins Pahlavi en foto's en toespraken van de prins aangetroffen, evenals oude kranten uit 1356, 1357 en 1358. Uw echtgenote werd gedurende vier dagen meegenomen en verhoord over uw bekering tot het christendom en uw activiteiten. U besloot vanuit Turkije verder te rijden naar Bulgarije, waar u een vracht moest lossen, en vervolgens naar Duitsland te gaan, waar u rond zes augustus 2019 aankwam. U verbleef er vier dagen op een parking en dacht na over wat u moest doen. In die periode werd u telefonisch gecontacteerd door een anonieme man die beweerde uw collega te zijn en die wilde afspreken met u. Het bedrijf in wiens opdracht u werkte, beweerde de man niet te kennen. U kreeg schrik en wilde niet langer in Duitsland blijven. Rond 10 augustus 2019 lifte u met een andere vrachtwagenchauffeur mee naar België. Hier raakte u via kennissen van uw familie in contact met een Turkse man, die u aanbood om bij hem te verblijven. U kon ook werken in zijn slagerij. Na uw aankomst in België bezocht u in augustus 2019 voor het eerst de Iraanse kerk in Brussel. U woonde de vieringen sindsdien wekelijks bij. Twee maanden later begon u ook naar de kerk te gaan in Schaarbeek. Begin 2020 volgde u ook een cursus Bijbelstudie. U werd in diezelfde periode ook lid van de Seculaire Democraten Partij, die het monarchisme ondersteunt in Iran. U vroeg na uw aankomst in België geen internationale bescherming aan omdat u een visum voor Duitsland had dat een jaar geldig was, met een verblijfsperiode van 45

dagen. U had gehoord dat u zou teruggestuurd worden naar Duitsland als u internationale bescherming zou aanvragen. U wilde niet terug naar Duitsland omdat u schrik had voor de anonieme man die er naar u op zoek was. Bovendien twijfelde u of u al dan niet naar Iran moest terugkeren of niet en dit omdat u uw moeder wilde verzorgen, die een ademhalingsziekte had en op sterven lag. Op 4 augustus 2020, bijna een jaar na uw aankomst in België, vroeg u uiteindelijk toch internationale bescherming aan. U volgde in datzelfde jaar ook een voorbereidingscursus voor uw doopsel, dat omwille van quarantainemaatregelen pas op 10 juli 2021 kon plaatsvinden. Op 2 april 2021 nam u met andere leden van de Seculaire Democraten Partij deel aan een demonstratie voor het Europees parlement. Die bijeenkomst werd gefilmd door de tv-zender Radio Farda, waarbij u duidelijk herkenbaar in beeld kwam. U woonde in het kader van uw activiteiten bij de partij in België in totaal zes demonstraties bij tegen het Iraanse regime, waarvan vier voor de Iraanse ambassade in Brussel. Tijdens een van die protestacties in augustus 2021 werd u voor de Iraanse ambassade geïnterviewd door een journalist van tv-zender Farasa TV. Dit fragment is nog steeds te bekijken op YouTube. U heeft verder ook een Facebook- en een Instagramprofiel waarop u christelijke boodschappen post en waarop u zich kritisch uitlaat ten aanzien van het Iraanse regime.

Bij terugkeer naar Iran vreest u in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom en omwille van uw politieke engagement voor de monarchistische partij. Concreet vreest u dat u zal worden veroordeeld omwille van het christelijk en monarchistisch bewijsmateriaal dat door de Iraanse autoriteiten in uw woning werd aangetroffen. Daarnaast vreest u ook dat uw eerdere voorwaardelijke veroordeling tot een celstraf van 15 jaar en 1 dag bovenop de straf van uw nieuwe veroordeling zal komen. U vreest verder ook gefolterd en gemarteld te worden en zo vijftig a zestig andere mensen in gevaar te brengen.

Ter staving van uw identiteit en nationaliteit legde u de volgende documenten neer: uw karte melli (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van alle pagina's van uw Iraans paspoort (d.d. 6 augustus 2016, geldigheidsduur 5 jaar); uw internationaal rijbewijs; 9 documenten in verband met de terugkeer van uw vracht vanuit Duitsland naar Iran. Verder bevonden zich op de USB-stick die u neerlegde ook volgende documenten in verband met uw verblijf in België: een kopie van uw Belgisch rijbewijs; een attest van een inburgeringscursus in België (d.d. 23 oktober 2020); en een attest van een cursus Frans die u volgde in België (d.d. 23 juni 2021).

Ter staving van uw juridische problemen in Iran legde u volgende documenten neer: een kopie van een vonnis uitgesproken door de revolutionaire rechtbank van Urmia naar aanleiding van de klacht die S. tegen u neerlegde (d.d. 25 esfand 1399, i.e. 15 maart 2021); een kopie van een eigendomsakte waarop beslag werd gelegd (d.d. 24 farvardin 1400, i.e. 13 april 2021); een kopie van een document dat het beslag op uw woning attesteert (d.d. 24 farvardin 1400, i.e. 13 april 2021); een kopie van een volmacht die u gaf aan uw broer om uw juridische problemen van nabij te kunnen opvolgen (d.d. 18 mordad 1388, i.e. 9 augustus 2009); een kopie van een vonnis uitgesproken door de revolutionaire rechtbank van Urmia naar aanleiding van uw deelname aan betogingen (d.d. 2 tir 1388, i.e. 23 juni 2009); een kopie van een document in verband met de strafmaat voor bovenvermeld vonnis (d.d. 2 tir 1388, i.e. 23 juni 2009); een kopie van een ontvangstbewijs dat u kreeg toen uw familie in 1388 negen stukken kledij naar u bracht; een kopie van een reisverbod van 999 maanden dat u kreeg toen u in 1388 vrijkwam. Verder bevond zich op de USB-stick die u neerlegde ook een kopie van de acht hierboven reeds vermelde juridische documenten.

Ter staving van uw bekering tot het christendom legde u volgende documenten neer: uw doopcertificaat (d.d. 10 juli 2021); 10 foto's van uw doopsel; twee brieven van Evangelische kerk Bethel, ondertekend door voorganger G. B. (d.d. 1 september en 7 oktober 2020); twee brieven van de Iraanse kerk in Brussel, ondertekend door priester D. R. (d.d. 4 oktober 2020 en 6 september 2021); 16 foto's van uw christelijke activiteiten in België; een foto van uzelf met priester G. B. in de kerk in Schaarbeek; een screenshot van chatberichten in verband met de interne organisatie van de kerkgemeenschap; een screenshot van uw deelname aan de kerkviering op Zoom; een foto van drie Bijbels die bij u thuis lagen in Iran. Verder bevonden zich op de USB-stick die u neerlegde nog volgende bestanden in verband met uw bekering tot het christendom: een foto van drie Bijbels (cf. supra); 10 foto's van uw doopsel (cf. supra); een kopie van twee brieven van priesters B. en R. (cf. supra); 6 videofragmenten en 28 foto's van uzelf tijdens christelijke groepsactiviteiten in België; een artikel uit het gemeentenieuws van Schaarbeek over het hervatten van de kerkdiensten voor vluchtelingen.

Ter staving van uw politieke activiteiten in België legde u volgende documenten neer: een brief van de Seculaire Democraten Partij, ondertekend door dr. B. A. (d.d. 21 juli 2021); een foto van een demonstratie van de monarchistenpartij (d.d. 27 augustus 2021); vier foto's van protesten aan de Iraanse ambassade in Brussel (d.d. onder andere 16 en 28 augustus 2021); een foto van een betoging aan het Europees parlement in Brussel (d.d. 2 april 2021); een foto van een betoging aan het Europees parlement (d.d. 28 juni 2021); twee foto's van een protestactie op het Luxemburgplein; een screenshot van een online bijeenkomst op sociale media; een screenshot van chats op Zoom en andere sociale

media in verband met uw politieke activiteiten. Verder bevonden zich op de USB-stick die u neerlegde nog volgende bestanden in verband met uw politieke activiteiten: 14 videofragmenten en 20 foto's van een door u bijgewoond protest tegen het Iraanse regime voor het Europees parlement in Brussel; 2 videofragmenten en 8 foto's van een door u bijgewoond protest voor de Iraanse ambassade in Brussel; 3 screenshots van sociale media over het protest voor de Iraanse ambassade; een videofragment uitgezonden op de televisiezender Farasa TV waarin u door een journalist geïnterviewd wordt voor de Iraanse ambassade.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u in behandeling bent bij een psychiater, dat u vergeetachtig bent en dat u zich moeilijk kan concentreren (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 13 september 2021, p. 4). Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden, ingevuld op de DVZ d.d. 7 oktober 2020, vraag 1). U legde bovendien geen medische attesten neer om uw medische problemen of uw bezoek aan de psychiater te staven en deed dit ook niet na afloop van het persoonlijk onderhoud, ondanks het feit dat u herhaaldelijk op deze mogelijkheid werd gewezen (NPO, p. 4 en p. 19). Bijgevolg hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal geen concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er in uw hoofdte een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 1 augustus 2019 via Hongarije de Schengenzone betrad, dat u begin augustus 2019 verder reisde naar Duitsland en dat u rond 10 augustus 2019 vanuit Duitsland naar België kwam (cf. administratief dossier en NPO, p. 14). Desalniettemin verzocht u pas op 4 augustus 2020 – i.e. een jaar na uw aankomst in Europa – om internationale bescherming (NPO, p. 14). Dat u wachtte om internationale bescherming aan te vragen tot uw visum vervallen was, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten om eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p. 14). Immers, uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat uw visum slechts geldig was voor een verblijf van 45 dagen in de Schengenzone (cf. administratief dossier en NPO, p. 14). Dat u meer dan tien maanden lang op illegaal wijze in België verbleef zonder om internationale bescherming te verzoeken, is een houding die niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw tegenwerping dat u geen internationale bescherming aanvraagde omdat u schrik had om vanwege het aan u uitgereikte visum teruggestuurd te worden naar Duitsland, kan evenmin als een afdoende rechtvaardiging aanvaard worden voor uw nalaten. Dit risico bestond was immers niet meer of minder uitgesproken aanwezig wanneer u in augustus 2020 om internationale bescherming verzocht, dan wanneer u dit een jaar eerder zou gedaan hebben. Uw verklaring dat u zes maanden lang twijfelde wat u moest doen omdat u met uw gedachten bij uw zieke moeder zat, die u in Iran verzorgde en die u niet meer zou kunnen zien als u om internationale bescherming verzocht, is evenmin een afdoende verklaring voor uw nalaten (NPO, p. 14). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over deze beschermingsmogelijkheden en er vervolgens ook een beroep op doet. Uw houding staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u al die tijd hoopte dat uw probleem in Iran voorbij zou waaïen en dat u zou kunnen terugkeren, ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde religieuze en politieke overtuigingen (NPO, p. 18). Het is weinig coherent dat u enerzijds stelt niet te kunnen terugkeren naar Iran omwille van uw bekering tot het christendom en uw sympathie voor de monarchistische partij, terwijl u anderzijds hoopte dat uw problemen in Iran vanzelf voorbij zouden waaïen. Van een oprechte bekering en een oprecht politiek engagement, kan immers niet verwacht worden dat zij zomaar vanzelf voorbij zullen waaïen. Uw lakse en weinig coherente houding na aankomst in België ondermijnt in sterke mate de ernst van uw vrees.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw juridische problemen in Iran op verschillende punten de mist in ging. Zo roept de inhoud van de door u neergelegde kopieën van juridische documenten op verschillende punten ernstige vragen op. Zo blijkt uit de vertaling van de door u neergelegde kopie van een vonnis van de revolutionaire rechtbank in Urmia (d.d. 25 esfand 1399, i.e. 15 maart 2021) dat de zinsbouw in dit document op verschillende punten dermate onduidelijk geformuleerd is, dat de betekenis van de tekst voor de tolk niet duidelijk op te maken valt uit de tekst. Nochtans kan van een juridisch document verwacht worden dat dit in grammaticaal correcte en duidelijke taal is opgesteld (cf. COI case, administratief dossier). Dat dit in het door u neergelegde vonnis niet het geval is, ondergraaft in ernstige mate de bewijswaarde van dit document. Bovendien stemt het loutere feit dat u een kopie van een vonnis van de revolutionaire rechtbank neerlegt op zich al tot nadenken. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, wordt een origineel vonnis in Iran immers bewaard in de rechtbank zelf. De beklaagde of zijn advocaat kunnen weliswaar een gecertificeerde kopie van het vonnis bekomen, maar zo'n kopie wordt zelden of nooit uitgereikt wanneer het vonnis is uitgesproken door een revolutionaire rechtbank (cf. informatie administratief dossier). Uit de opmaak van het document en uit de vertaling blijkt dat het door u neergelegde document evenwel een kopie betreft. Deze kopie draagt bovendien geen stempels van de rechtbank, wat in het licht van voorgaande vaststellingen bevreemdend is (cf. informatie administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de authenticiteit van het door u neergelegde vonnis d.d. 25 esfand 1399. Daarnaast kunnen ook vragen gesteld worden bij de authenticiteit van het door u neergelegde uitreisverbod. In dit document wordt immers vermeld dat u vanaf 3 dey 1388 (24 december 2009) Iran gedurende 999 maanden niet mocht verlaten, wat u ook bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wordt een uitreisverbod in Iran echter slechts voor de duur van zes maanden uitgesproken en kan het daarna telkens voor een periode van zes maanden verlengd worden indien nodig. De vaststelling dat uw uitreisverbod maar liefst 999 maanden geldig is, stemt dan ook tot nadenken. Bovendien is het ook zeer bevreemdend dat het door u neergelegde uitreisverbod volgens de vertaling opgemaakt werd op 20 ordibehesht 1386 (10 mei 2007), i.e. twee jaar voor het vonnis dat tegen u werd uitgesproken (cf. supra). Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten.

Daarnaast dient ook nog te worden opgemerkt dat uw tewerkstelling als internationaal bus-en vrachtwagenchauffeur maar moeilijk te verenigen valt met uw stelling dat er in Iran een uitreisverbod tegen u in voege was waardoor u het land niet mocht verlaten (NPO, p. 11). Dit geldt des te meer aangezien uit uw verklaringen en uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u ook na uw uitreisverbod nog herhaaldelijk naar het buitenland reisde. Zo was u onder andere in februari 2018 in Turkije, in oktober 2018 in Irak, in november 2018 in Turkije en Georgië, in mei 2019 in Turkije en Roemenië en in juni 2019 in Turkije. Bovendien kreeg u ook een Schengenvizum voor Duitsland uitgereikt (cf. supra en administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Iran na uw uitreisverbod niet meer mocht verlaten en vormen daardoor een bijkomende reden om te twifelen aan de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten. Daarnaast stemt het ook tot nadenken dat u het bestaan van een vonnis dat op 15 maart 2021 tegen u werd uitgesproken door de revolutionaire rechtbank van Urmia niet aanhaalde toen u op de DVZ werd gevraagd of u in Iran ooit werd veroordeeld, en dit ondanks het feit dat uw gehoor op de DVZ plaatsvond drie weken nadat het bewuste vonnis werd uitgesproken (Vragenlijst CGVS, d.d. 12 april 2021, vraag 2).

De door u neergelegde kopieën van (i) een eigendomsakte van uw woning waarop beslag werd gelegd op 13 april 2021; (ii) een ontvangstbewijs voor kledij die uw familieleden u in 2009 in de gevangenis zouden bezorgd hebben; (iii) een volmacht die u aan uw broer zou gegeven hebben toen u in 2009 in Iran in de gevangenis zat, kunnen de geloofwaardigheid van de door u neergelegde juridische documenten niet herstellen. Er dient immers te worden vastgesteld dat al de door u neergelegde juridische documenten, inclusief de vonnissen en het reisverbod dat hierboven werd besproken, louter kopieën betreffen die makkelijk te vervalsen zijn en waaraan daardoor slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw juridische problemen in Iran. Hierdoor kan ook niet langer geloof worden gehecht aan uw vervolgingsrelaas in Iran. Volgens uw verklaringen zijn de problemen omwille waarvan u op 15 maart 2021 door de revolutionaire rechtbank van Urmia werd veroordeeld, immers dezelfde problemen die u ertoe deden besluiten om niet naar Iran terug te keren (cf. administratief dossier en NPO, p. 11 en p. 14).

Doordat geen geloof wordt gehecht aan uw directe vluchtaanleiding uit Iran, komt ook de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject tot het christendom ernstig op de helling te staan. Het was immers op basis van uw bekering tot het christendom, dat S. klacht tegen u indiende (NPO, p. 14). Bovendien was het ook mede omwille van uw bekering tot het christendom dat u volgens het door u neergelegde vonnis door de revolutionaire rechtbank van Urmia werd veroordeeld. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande uw bekering tot het christendom evenmin konden overtuigen.

Zo dient aangaande uw bekering tot het christendom vooreerst een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen u op de DVZ gevraagd werd naar de religie van uw echtgenote, stelde u namelijk dat zij zich net zoals uzelf bekeerd had tot het protestantisme (Verklaring DVZ, d.d. 7 oktober 2020, vraag 15). Toen u diezelfde vraag gesteld werd op het CGVS, stelde u echter dat uw echtgenote momenteel nog sjiïet is en dat ondanks haar interesse voor het christendom nog niet heeft besloten om zich te bekeren (NPO, p. 5). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, ontkende u op de DVZ gezegd te hebben dat uw echtgenote bekeerd was. Het loutere ontkennen van één versie van de feiten volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. De tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de bekering van uw echtgenote doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw eigen bekering tot het christendom.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die u over uw bekeringsproces aflegde zijn echter ontoereikend.

Zo slaagde u er op geen enkel moment in op een overtuigende wijze te concretiseren wat uw persoonlijke redenen waren om de islam de rug toe te keren en het christendom te omarmen. U stelde in dit verband dat in het dorp Bozorg-ye Adeh, dat vlakbij uw eigen dorp lag, veel christenen woonden en dat u hen van kinds af aan vrijgeveige en correcte mensen vond (NPO 1, p. 15). U illustreerde dit door te stellen dat de christenen van het nabijgelegen dorp hun druiven uitdeelden aan de kinderen uit de dorpen, terwijl de moslims ten allen prijzen probeerden te vermijden druiven te moeten weggeven (NPO, p. 15). Gezien de belangrijke rol die de christenen uit Bozorg-ye Adeh volgens uw verklaringen speelden in uw kennismaking met de religie, is het echter opmerkelijk dat u amper iets over deze christenen kon vertellen. Zo wist u niet tot welke strekking van het christendom de inwoners van Bozorg-ye Adeh behoorden (NPO, p. 17). Gevraagd hoeveel kerken er zich in het dorp bevonden, stelde u dat er maar één kerk was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, dat het dorp in kwestie vier kerken telt en historisch gezien vooral door Assyrische christenen bevolkt werd. De vaststelling dat u deze elementaire zaken niet bleek te weten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw stelling dat u dankzij de christenen van Bozorg-ye Adeh in het christendom geïnteresseerd raakte. Uw beperkte interesse in de omliggende christendorpen blijkt verder ook uit de vaststelling dat u zich niet met zekerheid kon herinneren of u in een van deze dorpen ooit een kerk had bezocht (NPO, p. 17). U dacht dat u wel eens naar zo'n kerk was gegaan, maar u vond er niets speciaal aan (NPO, p. 17). Uw beperkte interesse in de christenen uit Bozorg-ye Adeh en de omliggende dorpen ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw stelling dat u dankzij hen geïnteresseerd geraakte in het christendom. Uw verklaring dat uw vader u ooit berispte omdat u geweigerd had olie uit te delen aan een christen, waarna uw vader u op het hart drukte dat christenen niet liegen zoals moslims dat doen, kan op dit vlak evenmin overtuigen (NPO, p. 15). Er kan betwijfeld worden dat uw vader, die zelf als moslim opgroeide en binnen de islamitische maatschappij ook de voorzitter was van een maatschappij die rantsoenen en olie onder de bevolking verdeelde, alle moslims als leugenaars zou typeren en alle christenen eerlijke mensen vond (NPO, p. 15). Ook uw stelling dat de vrijdagsimam van uw stad zelfs tijdens het bidden een wapen draagt, terwijl christenen er louter vredevolle gewoonten op nahouden, is een veralgemening die geen blijk geeft van een diepgewortelde geloofsovertuiging (NPO, p. 17). Uw weinig plausibele en zeer veralgemenende verklaringen

aangaande de redenen waarom u besloot het christendom te omarmen, zetten de oprechtheid van uw bekering verder op de helling.

Ook kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent de concrete omstandigheden waaronder u besloot zich tot het christendom te bekeren. U stelde in dit verband dat u, toen u in 2017 Armenië bezocht, een Bijbel aangeboden kreeg door twee Armeniërs. Het loutere feit dat ze u een Bijbel aanboden, was voldoende voor u om te denken dat God u naar zich toe geroepen had. U bracht het boek naar uw lippen, kuste het en legde het op uw ogen (NPO, p. 16). Nochtans had u voor uw bezoek aan Armenië nooit een kerk bezocht. Evenmin had u voor u naar Armenië ging ooit gedacht aan de God van de christenen. Meer zelfs, u had naar eigen zeggen niet veel informatie of inlichtingen over het christendom (NPO, p. 18). Dat u desondanks toch in uw hart het gevoel had dat u christen wilde zijn, louter omdat u van kindsbeen af interesse had in het christendom, is weinig geloofwaardig (cf. supra). Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Dit is in uw bekeringsproces, gelet op bovenstaande vaststellingen, allesbehalve het geval.

Dat u zonder dat daar vooraf enige reflectie aan voorafging – meer zelfs, zonder ooit zelf de Bijbel gelezen te hebben - besloot om de Bijbel die de twee Armeense mensen u overhandigden te kussen en op uw ogen te leggen, houdt dan ook geen steek (NPO, p. 16). Het is bovendien ook weinig coherent dat u enerzijds stelt dat u voor u naar Armenië ging nooit gedacht had aan de God van de christenen, terwijl u anderzijds stelde dat de christenen u van kinds af aan in hun God deden geloven omdat ze goede mensen waren (NPO, p. 18). Uw weinig coherente en weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de manier waarop u in Armenië in contact kwam met de mensen die u tot het christendom bekeerden, halen de geloofwaardigheid van uw bekering verder onderuit.

De snelheid waarmee u zich ondanks uw beperkte kennis aangetrokken tot het christendom, is des te merkwaardig in het licht van de vaststelling dat u er na een verblijf van amper zeven dagen in Armenië reeds mee akkoord ging om voor uw christelijke vrienden 30 Bijbels mee te smokkelen in uw bus onderweg naar Iran en dit terwijl u zich terdege bewust was van het risico dat daarmee samen hing (NPO, p. 17). Nog los van het feit dat er u volgens uw verklaringen een voorwaardelijke gevangenisstraf van 15 jaar en een dag boven het hoofd hing (cf. supra), is het op zich ook weinig plausibel dat u amper enkele dagen nadat u voor het eerst met iemand over het christendom praatte, al bereid was om uw tewerkstelling en uw vrijheid op het spel te zetten door voor hen 30 Bijbels vanuit Armenië naar Iran te smokkelen. Ook uw stelling dat u christenen als correcte en goede mensen beschouwde omdat u al lang interesse voor hen had, is opmerkelijk gezien uw beperkte kennis van de christenen in uw geboortedorp (cf. supra). Dat u dacht dat de twee Armeniërs engelen waren die van God de opdracht hadden gekregen om naar u te komen, is weinig geloofwaardig in het licht van uw eerdere bewering dat u voor u naar Armenië ging nooit over de God van de christenen had nagedacht (cf. supra). Uw uitleg dat u het risico nam uit liefde, omdat u het als een eer beschouwde om zoiets voor hen te doen, kan gezien de zeer beperkte tijd van vier of vijf dagen waarin u de Armeniërs had leren kennen, evenmin overtuigen (NPO, p. 18). Bovendien is het ook weinig plausibel dat deze twee mensen u, een Iraanse buschauffeur die zij nooit eerder hadden ontmoet en waarvan zij niet wisten of hij al dan niet undercover voor de Iraanse autoriteiten werkte, een illegale lading Bijbels en het telefoonnummer van een pastoor van een kerk in Iran zouden toevertrouwen (NPO, p. 16). Hun blinde vertrouwen in u is bijzonder vreemd. Dat zij het risico zouden nemen om op die manier de pastoor in kwestie in Iran in gevaar te brengen, is dan ook niet aannemelijk. Uw weinig plausibele en weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de manier waarop u in contact kwam met de priester die uw huiskerk leidde, halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject verder onderuit.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan de oprechtheid van uw bekering tot het christendom. Aangezien uw bekering tot het christendom een duidelijk opportunistisch karakter vertoont, komt ook de oprechtheid van de door u aangehaalde politieke overtuigingen ernstig op de helling te staan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten in Iran niet konden overtuigen. U verklaarde immers in contact te zijn gekomen met het monarchisme via een medegevangene die u leerde kennen toen u in 1388 (2009-2010) opgesloten zat in de gevangenis in Iran. Aangezien door het Commissariaat-generaal ernstig getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten, komt de geloofwaardigheid van uw stelling in 2009 opgesloten gezeten te hebben in de gevangenis eveneens ernstig op de helling te staan (cf. supra). Dat u in Iran in contact zou zijn gekomen met het monarchisme via een medegevangene, roept dan ook ernstige vraagtekens op. Indien u in 2009 niet opgesloten zat in de gevangenis, kon u er immers

evenmin in aanraking komen met het monarchisme. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u zichzelf herhaaldelijk tegensprak aangaande het moment waarop u besloot lid te worden van de Seculaire Democraten Partij. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u reeds in het begin van 2020 lid werd van de partij (NPO, p. 3). In april 2021 – i.e. meer dan een jaar nadat u volgens uw eigen verklaringen lid werd van de partij – verklaarde u echter op de DVZ dat u louter een sympathisant van de partij was (Vragenlijst CGVS, d.d. 12 april 2021, vraag 3). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Uw advocate verklaarde weliswaar op 10 september 2021 (voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS) per e-mail dat u na uw verklaring op de DVZ alsnog lid geworden was van de Seculaire Democraten Partij. Zij voegde hieraan toe dat u op dat moment (i.e. op 10 september 2021) reeds ongeveer twee maanden lid was van de Seculaire Democraten Partij (cf. administratief dossier). Deze mededeling van uw advocate volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of het klopte dat u sinds twee maanden lid was van de Seculaire Democraten Partij, ontkende u dit immers en haalde u spontaan aan dat u reeds begin 2020 lid werd van de partij (cf. supra). Uw tegenstrijdige verklaringen aangaande het moment waarop u lid werd van de Seculaire Democraten Partij, ondergraven in ernstige mate de oprechtheid van het door u aangehaalde politiek engagement.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook weinig eenduidige verklaringen aflegde met betrekking tot de partij waarmee u zich precies affilieert. Zo stelde u enerzijds dat u sympathisant bent van de partij Peyman Novin, die volgens u het monarchisme aanhangt (NPO, p. 6). Even later stelt u dan weer in Iran activiteiten te hebben gehad voor de politieke partij Iran Paad, die een onderafdeling is van Peyman Novin en haar hoofdzetel in Engeland heeft (NPO, p. 6). Nog later stelt u dan weer lid te zijn van de Seculaire Democraten Partij, die geleid wordt vanuit Duitsland en niet vanuit Engeland (NPO, p. 18). Gevraagd door welke partij de politieke activiteiten werden georganiseerd waaraan u in Brussel deelnam, stelt u dat Iran Paad het organiseerde maar dat leden van de Seculaire Democraten Partij uit heel Europa ernaartoe kwamen (NPO, p. 9). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat u Iran Paad en de Seculaire Democraten Partij als onderling inwisselbare partijen lijkt te beschouwen. De Seculaire Democraten Partij werd volgens de door u neergelegde documenten immers slechts in 1393 (2014) opgericht, terwijl uw activiteiten voor Iran Paad reeds van begin 1389 dateren (NPO, p. 13). Dat u reeds in 1389 flyers zou uitgedeeld hebben voor een monarchistische partij in Iran, is overigens ook weinig coherent met de informatie over de monarchistische partij waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat monarchistische bewegingen zeer klein zijn van omvang en vooral actief zijn buiten Iran.

Omwille van bovenstaande argumenten dient ernstig getwijfeld te worden aan de oprechtheid van uw politieke engagement voor de monarchistische zaak in Iran. Aangezien uw politiek engagement in België een uiting is van dezelfde politieke overtuiging die u tot uw oppositiepraktijken in Iran aanzette, dienen hierdoor eveneens vraagtekens te worden geplaatst bij de oprechtheid van het door u verklaarde politiek engagement in België (NPO, p. 6).

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Er dient in uw geval echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde politieke activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter vertonen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u reeds in augustus 2019 in België aankwam en ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen reeds voor uw aankomst in België voor de monarchistische beweging actief was, pas in april 2021 voor het eerst deelnam aan demonstraties tegen het Iraanse regime. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u in totaal aan vijf of zes demonstraties deelnam: vier demonstraties voor de Iraanse ambassade (d.d. 16 augustus 2021, 28 augustus 2021 en twee data die u zich niet kan herinneren, cf. NPO, p. 9) en twee demonstraties voor het Europees parlement (d.d. 2 april 2021 en 28 juni 2021, NPO, p. 9). Het komt bijzonder vreemd over dat u, die in Iran uw leven riskeerde om informatie over de shah te verspreiden, na aankomst in een land dat de vrijheid van meningsuiting hoog in het vaandel draagt anderhalf jaar lang geen politieke activiteiten had. Dat u het pas na twee jaar inactiviteit plots nodig vond om van april 2021 tot augustus 2021 aan verschillende demonstraties voor de Iraanse ambassade en het Europees

parlement deel te nemen, wijst dan ook eerder op opportunistische motieven dan op een oprechte politieke overtuiging. Uw beperkte betrokkenheid bij de politieke demonstraties waaraan u deelnam, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u zich amper kon herinneren wanneer twee van de vier door u aangehaalde protestacties voor de Iraanse ambassade in Brussel precies plaatsvonden. Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat deze twee protestacties georganiseerd werden een maand na de protesten van augustus 2021 (NPO, p. 12). Erop gewezen dat na augustus de maand september volgt, terwijl het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 13 september, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat de twee demonstraties voor augustus plaatsgevonden moesten hebben (NPO, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u naar eigen zeggen voor de Iraanse ambassade ging protesteren, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. De loutere vaststelling dat u zich niet meer kon herinneren wanneer deze protesten plaatsvonden, onderstreept bovendien andermaal het opportunistisch karakter van uw politieke engagement.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw interview door de televisiezender Farasa TV een sterk opportunistisch karakter vertoont. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan het bereik van Farasa TV. Zo heeft CEDOCA (de onderzoeksafdeling voor informatie over landen van herkomst van het CGVS) geen sporen gevonden van de tv-zender Farasa TV die leiden naar Iraanse websites of kanalen. Uit de sociale media van Farasa TV blijkt dat deze zender in België is opgericht en vooral over het monarchisme publiceert. Farasa TV wordt op het internet slechts eenmalig vermeld en dit dan nog op de Zweedse website Hör Vår Röst (Hear Our Voice), wat eveneens een website is gewijd aan het monarchisme. Bovendien werden de sociale media van Farasa TV opvallend recent aangemaakt: Facebook in september 2020, YouTube in oktober 2020, Instagram in november 2020 en Twitter in april 2021. Uit de analyse van de sociale media blijkt dat het bereik van Farasa TV relatief beperkt is (geen grootschalig aantal volgers op bijvoorbeeld Facebook, Instagram en Twitter). De publicatie op de Facebookpagina van Farasa TV van het door u bijgewoonde protest aan het Europees parlement verzamelde slechts 7 likes en werd slechts 1 keer gedeeld. De publicatie op de Facebookpagina van Farasa TV van het door u bijgewoonde protest aan de Iraanse ambassade in Brussel verzamelde geen likes en werd op YouTube slechts 223 bekeken. De onderzoeksdienst CEDOCA heeft op 16 september 2021 en 6 oktober 2021 per e-mail contact opgenomen met Farasa TV. Op deze e-mails kwam echter geen reactie. CEDOCA heeft vervolgens op 7 oktober 2021 telefonisch contact opgenomen met het nummer vermeld op de Facebookpagina van Farasa TV, eveneens zonder resultaat. De Facebookpagina van Farasa TV is gelinkt aan een telefoonnummer en een email-adres die bij een zoektocht op de zoekmachine Google niets opleverde. Tot slot nam CEDOCA ook contact op met A.S., een Iraanse expert in internet en sociale media met de vraag of Farasa TV een impact heeft in Iran en of de Iraanse autoriteiten dit kanaal volgens hem zouden monitoren. De heer S. antwoordde dat Farasa TV naar zijn mening louter werd opgericht met de bedoeling om politiek asiel te verkrijgen. Hij schatte de kans op repercussies vanuit het Iraans regime voor iemand die niet de oprichter was van het kanaal in kwestie maar louter deelneemt aan de protesten die er vertoond worden, in als zeer laag. Hij stelde dat het tv-kanaal in kwestie niet uitgezonden wordt op de Iraanse televisie en er helemaal niet prominent is. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat Farasa TV werd opgericht vanuit opportunistische motieven, i.e. met de bedoeling bewijsmateriaal te verzamelen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u tijdens uw protesten voor de Iraanse ambassade geïnterviewd werd door een journalist van Farasa TV, impliceert dan ook allerm minst dat u in Iran het gevaar zou lopen op repercussies door de Iraanse autoriteiten en wijst eerder op opportunistische motieven dan op een oprechte politieke overtuiging van uw kant.

Uw stelling dat u herkenbaar in beeld kwam tijdens protesten aan het Europees parlement die gefilmd werden door de Iraanse televisiezender Radio Farda, kan aan bovenstaande conclusie niets veranderen (NPO, p. 12). Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet het minste bewijs neerlegde voor uw stelling dat beelden waarop u herkenbaar bent op Radio Farda zouden zijn uitgezonden. U verwees in dit verband naar uw Facebookpagina en naar de door u neergelegde USB-stick (NPO, p. 12). Op geen van beide is echter een videofragment van Radio Farda te vinden. Ondanks het feit dat u hier aan het einde van het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd, stuurde u na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen weblink door naar de YouTubepagina waar het bewuste videofragment volgens u te bekijken zou zijn (NPO, p. 20). Bovendien volstaat uw loutere aanwezigheid op dit evenement, zelfs indien het bestaan van een dergelijk videofragment zou zijn aangetoond (quod non), niet om het opportunistisch karakter van uw politieke engagement ongedaan te maken en te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er in uw hoofde geen sprake is van een oprecht politiek engagement of van een oprechte bekering tot het christendom. Hierdoor kan niet aangenomen dat u zich bij terugkeer naar Iran als dusdanig zult manifesteren. Er is bij u dan ook

geen sprake van een gegronde vrees om bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet veranderen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat u in Iran als internationaal vrachtwagenchauffeur werkte, staat hier niet ter discussie. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling dat u na uw aankomst in Duitsland uw vracht liet terugkeren naar Iran zonder u. De door u neergelegde documenten in verband met uw inburgering in België en uw studie van de Franse taal zijn voor deze beslissing niet relevant. De inhoud van de door u neergelegde juridische documenten werd hierboven al besproken.

De door u neergelegde foto's, videofragmenten en brieven die attesteren dat u in België betrokken bent bij de Iraanse kerk van pastoor R. in Brussel en de kerkgemeenschap van pastoor B. in Schaarbeek, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Het door u neergelegde document waarin de voorzitter van de Seculaire Democraten Partij, de heer B. A., vraagt om u de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van uw politieke overtuigingen en uw bekering tot het christendom, heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en kan om die reden de overtuigingskracht van uw politieke engagement niet herstellen. De door u neergelegde foto's en videofragmenten waarop u zichtbaar bent tijdens politieke protesten in Brussel werden hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor het videofragment waarop u geïnterviewd wordt door een journalist van Farasa TV. De door u neergelegde screenshots van online samenkomsten vertellen niets over de context waarin zij gemaakt werden en volstaan daardoor niet om de geloofwaardigheid van uw politiek engagement te herstellen.

Wat betreft uw Facebookpagina, waarop u zowel christelijke boodschappen publiceert als politieke boodschappen publiceert gericht tegen het Iraanse regime, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van zowel uw bekering tot het christendom als uw politieke engagement voor het monarchisme, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u uw Facebookpagina pas op 31 juli 2021 oprichtte terwijl uw Instagrampagina slechts van 25 maart 2021 dateert. Gezien u reeds in augustus 2019 in België aankwam, is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat u zo lang wachtte voor u uw sociale media aanmaakte. Dit geldt des te meer in het licht van uw verklaring dat u uw Facebookpagina nodig hebt als lid of sympathisant van de partij omdat een groot deel van de communicatie van de partij via Facebook verloopt (NPO, p. 7). De vaststelling dat u voor maart 2021 niet over sociale media beschikte, onderstreept alleen maar de ongeloofwaardigheid van uw stelling reeds sinds begin 2020 actief te zijn voor de monarchistische partij (cf. supra). De vaststelling dat u ondanks het feit dat u zelf stelt geen fan te zijn van sociale media, onderstreept alleen maar het opportunistisch karakter van uw sociale media (NPO, p. 7). Daarnaast is het ook relevant om op te merken dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts twee vrienden had op uw Facebookpagina, terwijl dit een maand later slechts zes vrienden waren (cf. administratief dossier en NPO, p. 8). Het zeer beperkte bereik van uw sociale media, onderstreept alleen maar het relatieve karakter van uw vrees dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zouden komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker zet in een enig middel uiteen dat er sprake is van een appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat hij in op algemene informatie inzake tegenstanders van het Iraanse regime en inzake christenen in Iran die volgens hem zijn verzoek om internationale bescherming staakt. Hij vermeldt in dit verband de onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime, de onderdrukking van christenen in Iran, de COI Focus "Iran: de situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, de COI Focus "Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020, de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran en de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Inzake de onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime verwijst verzoeker naar stukken 16 tot en met 22 bij het verzoekschrift. Inzake de onderdrukking van christenen in Iran verwijst hij naar stukken 3 tot en met 11 bij het verzoekschrift. Inzake de ambivalentie in de Iraanse samenleving verwijst hij naar stukken 13, 14 en 15 bij het verzoekschrift.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij al een nood aan bescherming heeft op basis van elementen die niet worden betwist door de verwerende partij, namelijk het feit dat hij lid is van de Iraanse kerk van Brussel en de kerk van Schaarbeek, dat hij aan kerkvieringen en Bijbelstudies deelneemt, dat hij gedoopt is, dat hij in het verleden al problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten, dat er recent een vonnis werd uitgesproken tegen verzoeker wegens zijn religieuze bekering, dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat huiskerken het risico lopen geïnfilteerd te worden, dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's meebrengt en dat hij politieke en religieuze boodschappen op sociale netwerken plaatst. Deze elementen volstaan volgens verzoeker op zich al om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in zijn hoofde. *In casu* lijdt het geen twijfel dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten als christen wordt beschouwd of dreigt te worden beschouwd. Verzoeker maakt deel uit van een openlijk vervolgte groep van christenen. Het feit dat de oprechtheid van zijn bekering in twijfel wordt getrokken, is hierbij irrelevant. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Daarna gaat verzoeker in op de overige elementen van de bestreden beslissing en betwist hij de motieven ervan.

Verzoeker concludeert dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker geeft aan dat hij als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- het "annual report 2019 Violations against Christians in Iran" van Open Doors – Article 18 - MEC – CSW van januari 2020 (stuk 3);
- het UK Home Office report "Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts" van maart 2018 (stuk 4);
- het Annual Report Iran 2019 van Amnesty International (stuk 5);
- het "Report of the special rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran" van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 6 maart 2017 (stuk 6);
- Immigration and Refugee Board of Canada "Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians" van 18 maart 2014 (stuk 7);
- OSAR "Iran: menace pesant sur les personnes converties" van 7 juni 2018 (stuk 8) ;

- een internetartikel van www.letemps.ch "Le guide suprême iranien discrédite les manifestations anti-pouvoir" van 17 januari 2020 (stuk 9) ;
- uittreksels uit het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 (stuk 10);
- het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (stuk 11);
- de COI Focus "Iran Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019 (stuk 12);
- een internetartikel van Christianity today "Researchers find Christians in Iran approaching 1 million" van 2021 (stuk 13);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" van 27 augustus 2020 (stuk 14);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Le ministre du renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" van 7 mei 2019 (stuk 15);
- het rapport « Iran 2020 » van Amnesty International (stuk 16);
- een artikel van Amnesty International "Iran, épidémie de torture entourant la répression des manifestations de novembre 2019" (stuk 17);
- een internetartikel van www.lesoir.be van 2 augustus 2018 "Le terrorisme d'Etat du régime iranien doit être combattu" (stuk 18) ;
- een internetartikel van www.lemonde.fr van 18 oktober 2019 "Enlèvement d'un opposant iranien protégé par la France" (stuk 19);
- een internetartikel van www.francetvinfo.fr "Iran: l'opposant au régime Rouhollah Zam, qui disposait du statut de réfugié en France, a été exécuté" (stuk 20);
- een internetartikel van www.lemonde.fr van 12 december 2020 "L'union européenne et plusieurs ONG condamnent l'exécution de l'opposant iranien Rouhollah Zam" (stuk 21);
- een internetartikel van Amnesty International van 4 januari 2018 « Iran. Il faut mettre fin à la répression de plus en plus impitoyable et enquêter sur les morts de manifestants » (stuk 22);
- een internetartikel van Amnesty International van 6 november 2019 « La communauté internationale doit condamner la nette dégradation de la situation des droits humains en Iran » (stuk 23);
- een internetartikel van www.reuters.com van 4 oktober 2021 "Lawyers ask Iran to let Iranian American go abroad for surgery" (stuk 25);
- een "attestation de suivi psychologique" van S.F., psycholoog, van 27 september 2021 (stuk 26) ;
- een kopie van het uitreisverbod vanaf 23 maart 2009 met vertaling (stuk 27);
- een kopie van een veroordeling van verzoeker van 15 maart 2021 met vertaling (stuk 28);
- een verklaring van dr. B.A. van de Secular Democrat Party van 21 juli 2021 (stuk 29).

2.2.2. Bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij van 13 december 2021 wordt de COI Focus "Iran: Actuele situatie van de monarchisten" van 12 mei 2020 (update) gevoegd.

2.2.3. Op 14 februari 2022 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken voegt:

- een attest van de Secular Democrat Party opgesteld door dr. B.A. op 9 december 2021 (stuk 1);
- foto's van verzoeker die deelneemt aan een betoging met de vlag van Iran (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de houding van verzoeker kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade gelet op de laattijdigheid van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming;

(ii) er kan geen geloof gehecht worden aan de juridische problemen die verzoeker zou gekend hebben in Iran gelet op de vaststellingen aangaande de door verzoeker neergelegde juridische documenten en zijn paspoort: de inhoud van deze juridische documenten roept op verschillende punten ernstige vragen op en het feit dat het kopieën betreft zonder stempels, ondermijnt ook de authenticiteit, het uitreisverbod werd uitgereikt voor 999 maanden terwijl dit slechts voor zes maanden gebeurt en het werd opgesteld twee jaar voordat het vonnis tegen verzoeker werd uitgesproken, verzoeker was tewerkgesteld als internationaal bus- en vrachtwagenchauffeur wat moeilijk te verenigen valt met dit uitreisverbod, uit

verzoekers paspoort blijkt dat hij ook na zijn uitreisverbod nog herhaaldelijk naar het buitenland reisde en een Schengenvisum uitgereikt kreeg;

(iii) omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn directe vluchtaanleiding uit Iran, komt ook de geloofwaardigheid van zijn bekeringstraject tot het christendom op de helling te staan: het was immers op basis van zijn bekering tot het christendom, dat S. klacht tegen hem indiende, bovendien was het ook mee omwille van zijn bekering dat hij werd veroordeeld. Daarnaast zijn verzoekers verklaringen aangaande zijn bekering tot het christendom niet overtuigend: (a) verzoeker legde voor de verschillende asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af aangaande het feit of zijn echtgenote bekeerd is; (b) verzoeker kon niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom; (c) verzoeker slaagde er niet in om op overtuigende wijze te concretiseren wat zijn persoonlijke redenen waren om de islam de rug toe te keren en het christendom te omarmen; (d) er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij verzoekers verklaringen omtrent de concrete omstandigheden waaronder hij besloot zich te bekeren; (e) de snelheid waarmee verzoeker zich ondanks zijn beperkte kennis aangetrokken voelde tot het christendom is opmerkelijk, het risico dat hij nam door Bijbels te smokkelen voor personen die hij amper zeven dagen kende en het blinde vertrouwen dat deze personen in hem stelden, is opmerkelijk en halen de geloofwaardigheid van zijn bekeringstraject verder onderuit;

(iv) aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van zijn bekering tot het christendom in Iran en deze bekering een duidelijk opportunistisch karakter vertoont, komt ook de oprechtheid van de door hem aangehaalde politieke overtuiging ernstig op de helling te staan: zijn verklaringen aangaande zijn politieke activiteiten in Iran kunnen niet overtuigen en verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop hij lid werd van de Seculaire Democraten Partij, verzoeker legt ook weinig eenduidige verklaringen af met betrekking tot de partij waarmee hij zich affilieert;

(v) er dient ernstig te worden getwijfeld aan de oprechtheid van zijn politieke engagement voor de monarchistische zaak in Iran, aangezien verzoekers politiek engagement in België een uiting is van dezelfde politieke overtuiging die hem tot zijn oppositiepraktijken in Iran aanzette, dienen hierdoor eveneens vraagtekens te worden geplaatst bij de oprechtheid van het door hem verklaarde politiek engagement in België;

(vi) de aangehaalde politieke activiteiten in België vertonen een duidelijk opportunistisch karakter: het is opmerkelijk dat verzoeker pas in april 2021 voor het eerst deelnam aan demonstraties tegen het Iraanse regime, het is opmerkelijk dat verzoeker, die in Iran zijn leven riskeerde om informatie over de sjah te verspreiden, na aankomst in het land dat de vrijheid van meningsuiting hoog in het vaandel draagt, anderhalf jaar lang geen politieke activiteiten had; zijn interview voor de televisiezender Farasa TV vertoont een sterk opportunistisch karakter en verzoeker legde geen bewijs voor van zijn stelling dat hij herkenbaar in beeld kwam tijdens protesten aan het Europees parlement die gefilmd werden door de Iraanse televisiezender Radio Farda;

(vii) er is geen sprake van een oprecht politiek engagement of van een oprechte bekering tot het christendom, hierdoor kan niet aangenomen worden dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Iran als dusdanig zal manifesteren, er is dan ook geen sprake van een gegronde vrees om bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten;

(viii) de door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen;

(ix) inzake zijn Facebookpagina kan worden verwacht dat hij zijn politiek en religieus getinte boodschappen op sociale media verwijderd alvorens terug te keren naar Iran, gezien het opportunistische en onoprechte karakter van verzoekers politieke activiteiten en bekering;

(x) uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland zeggen of doen of op internet posten, met uitzondering van risicoprofielen, wat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt;

(xi) de overige vaststellingen met betrekking tot het gebruik van sociale media door verzoeker wijzen op het opportunistisch karakter van dit gebruik en op het relatieve karakter van verzoekers vrees als zouden de Iraanse autoriteiten kennis hebben van verzoekers gebruik van sociale media.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast

blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoeker vervolgd te worden omdat hij zich bekeerd heeft tot het christendom en omwille van zijn politiek engagement tegen het Iraanse regime. Verzoeker vreest dat hij zal veroordeeld worden omwille van het christelijk en monarchistisch bewijsmateriaal dat door de Iraanse autoriteiten in zijn woning werd aangetroffen, hij vreest ook dat zijn eerdere voorwaardelijke veroordeling tot een celstraf van 15 jaar en 1 dag, bovenop de straf van zijn nieuwe veroordeling zal komen. Hij vreest ook gefolterd en gemarteld te worden en zo andere mensen in gevaar te brengen.

2.3.4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat

het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.4.3. Verzoeker betwist in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing en wijst er vooreerst op dat de periode van een jaar tussen zijn binnenkomst in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming, geen rekening houdt met de realiteit van de situatie. Verzoeker wijst erop dat hij heeft uitgelegd dat hij bang was om naar Duitsland te worden teruggestuurd, verzoeker had in dit verband verkeerde informatie gehoord en hij wijst ook op zijn persoonlijke situatie. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan. Zulk verweer is echter niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad sluit zich erbij aan dat verzoekers lakse en weinig coherente houding na aankomst in België in sterke mate de ernst van zijn vrees ondermijnt. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

2.3.4.4. Inzake de juridische documenten die hij heeft voorgelegd, meent verzoeker dat uit de officiële vertaling van het vonnis (stuk 28 bij het verzoekschrift), blijkt dat daarin geen grammaticale en spelfouten voorkomen. Inzake het nooit of zelden uitreiken van een kopie, ontkent verzoeker de stelling van het CGVS, hij legt uit dat advocaten via een website een soort samenvatting van het gewezen vonnis kunnen verkrijgen, waarvan een afschrift kan worden gevraagd. Verzoeker legt uit dat hij dit vonnis niet heeft vermeld bij de DVZ, namelijk omdat hij er toen nog niet van op de hoogte was. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het ontkennen van de vaststellingen van de commissaris-generaal en het *post factum* geven van een uitleg. Daarnaast kan verzoeker geen vertaling gebruiken om aan te geven dat het origineel document geen spelfouten of grammaticale fouten bevat.

Uit de vertaling die in het administratief dossier zit (adm. dossier, stuk 7, map met documenten, stuk 24) en die werd gemaakt door een tolk/vertaler in dienst van het CGVS blijkt dat de zinsbouw van verschillende zinnen in het betreffende vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 25 esfand 1399 (15 maart 2021) heel onduidelijk is en dat de tolk in de vertaling zelfs aangeeft dat de zinsbouw dermate onduidelijk is dat het niet mogelijk is de betekenis van de zin te achterhalen. Verzoeker brengt nu zelf een vertaling bij waarin de door de vertaler beweerde fouten niet aanwezig zijn en de grammatica en formulering correct zijn. De Raad ziet echter, zoals de verwerende partij in haar nota ook uiteenzet, niet in waarom de vertaler in dienst van het CGVS een vertaling zou weergeven bestaande uit gebrekkige grammaticale zinnen en zelfs zou aangeven dat de zinsbouw dermate slecht is dat de betekenis van de zin hem niet duidelijk is, indien dit alles geen grondslag zou vinden in het betreffende vonnis. In de nota wordt terecht gesteld *“Verweerder benadrukt dat de vertaler er geen enkel belang bij heeft een vertaling te maken die niet overeenstemt met de tekst van neergelegde het vonnis. Verweerder wijst er voorts op dat elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het bestand van tolken en vertalers. Taalvaardigheid, een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag zijn de voornaamste criteria. De taak van de vertaler-tolk is strikt omschreven in een deontologische code die door de vertaler-tolk voor akkoord moet ondertekend worden. Verweerder wenst verder te benadrukken dat er in het administratieve dossier nog andere vertalingen steken van door verzoeker neergelegde juridische documenten die werden gemaakt door dezelfde vertaler en dat deze vertalingen bestaan uit correct opgebouwde zinnen en er geen opmerkingen werden gemaakt over een grammaticaal slechte zinsbouw, zodat de vertaling van het betreffende vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 25 esfand 1399 geenszins te wijten kan zijn aan een gebrek aan taalvaardigheid in hoofde van de vertaler.”*

Waar verzoeker de stelling van het CGVS ontkent en hij verwijst naar een website waarop advocaten een kopie van een vonnis kunnen verkrijgen, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt en ook niet concreet aantoonst dat hij de neergelegde kopie van het vonnis van de revolutionaire rechtbank d.d. 25 esfand 1399 effectief op deze wijze verkregen heeft. De informatie waarop het CGVS zich steunt, afkomstig van een expert met betrekking tot het gerecht in Iran (administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 3, COI Case IR2021-066) stelt bovendien duidelijk dat nergens in de neergelegde kopie van het betreffende vonnis wordt aangegeven dat het om een elektronisch document zou gaan. Het bestaan van een dergelijke website doet evenmin afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat, zoals eveneens uitdrukkelijk blijkt uit dezelfde informatie, een origineel vonnis in Iran bewaard wordt in de rechtbank zelf, dat de beklaagde of zijn advocaat een gecertificeerde kopie

daarvan kunnen verkrijgen, maar dat zo'n kopie zelden of nooit wordt uitgereikt wanneer het vonnis is uitgesproken door een revolutionaire rechtbank. Verzoeker brengt niet de minste tegeninformatie aan waaruit zou blijken dat een revolutionaire rechtbank wel degelijk een kopie van een vonnis aflevert. De vermelding "getrouwe fotokopie" of "de kopie is gelijk als de originele" op het document, wordt niet vergezeld van een stempel van de rechtbank zodat deze vermelding geen waarde heeft.

Door louter te stellen dat hij dit arrest nog niet kon vermelden bij de DVZ op 12 april 2021 omdat hij er nog niet van op de hoogte was, uit verzoeker een *post factum* bewering die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat dit tot nadenken stemt.

Inzake het uitreisverbod stelt verzoeker dat hij de stelling van het CGVS ontkent dat een uitreisverbod voor zes maanden geldt. Verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 24 bij het verzoekschrift, dat een artikel betreft waarin een persoon werd veroordeeld tot een uitreisverbod van een jaar en naar stuk 25, dat een artikel betreft waarin een persoon werd veroordeeld tot een uitreisverbod van onbepaalde duur. De Raad wijst er vooreerst op dat uit stuk 25 blijkt dat er sprake is van een "an effective international travel ban since his case was closed" (een effectief internationaal reisverbod nadat zijn zaak gesloten werd, eigen vertaling) en dat de zaak werd gesloten "last year" (vorig jaar, eigen vertaling) wat gezien de datum van het artikel van oktober 2021, het jaar 2020 moet zijn. Bijgevolg gaat het hier om een uitreisverbod van een jaar of twee jaar. De Raad wijst erop dat deze uitleg van verzoeker geen afbreuk doet aan het motief dat uit informatie in het administratief dossier (administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 3, COI Case IR2021-066) een uitreisverbod in Iran slechts voor de duur van zes maanden wordt uitgesproken en dat het daarna telkens voor een periode van zes maanden kan verlengd worden indien nodig en dat de vaststelling dat verzoekers uitreisverbod maar liefst 999 maanden geldig is, dan ook tot nadenken stemt.

De vertaling van het uitreisverbod gedaan door een vertaler van het CGVS vermeldt als datum 20/02/1386 wat overeenstemt met 10 mei 2007. De door verzoeker aangebrachte vertaling vermeldt het jaar 1389 wat overeenstemt met 2009. De Raad merkt op dat wat er ook van zij, verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft voor de duur van het uitreisverbod en voor het feit dat hij voor zijn werk ongestoord kon reizen, zoals blijkt uit zijn paspoort. In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij erin geslaagd was dit uitreisverbod te laten annuleren. Dit is een loutere uitleg *post factum* waarbij de vraag rijst waarom verzoeker dit dan niet vermeld heeft toen hij dit uitreisverbod voorlegde maar integendeel hierover verklaarde "*Bewijs van het reisverbod dat ik kreeg voor 999 maanden nadat ik in 1388 vrijkwam. Ik mocht gedurende de rest van mijn leven Iran niet verlaten*" (notities CGVS, p. 11).

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan de correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker slaagt er dus niet in om afbreuk te doen aan volgend motief:

"Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw juridische problemen in Iran op verschillende punten de mist in ging. Zo roept de inhoud van de door u neergelegde kopieën van juridische documenten op verschillende punten ernstige vragen op. Zo blijkt uit de vertaling van de door u neergelegde kopie van een vonnis van de revolutionaire rechtbank in Urmia (d.d. 25 esfand 1399, i.e. 15 maart 2021) dat de zinsbouw in dit document op verschillende punten dermate onduidelijk geformuleerd is, dat de betekenis van de tekst voor de tolk niet duidelijk op te maken valt uit de tekst. Nochtans kan van een juridisch document verwacht worden dat dit in grammaticaal correcte en duidelijke taal is opgesteld (cf. COI case, administratief dossier). Dat dit in het door u neergelegde vonnis niet het geval is, ondergraaft in ernstige mate de bewijswaarde van dit document. Bovendien stemt het loutere feit dat u een kopie van een vonnis van de revolutionaire rechtbank neerlegt op zich al tot nadenken. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, wordt een origineel vonnis in Iran immers bewaard in de rechtbank zelf. De beklaagde of zijn advocaat kunnen weliswaar een gecertificeerde kopie van het vonnis bekomen, maar zo'n kopie wordt zelden of nooit uitgereikt wanneer het vonnis is uitgesproken door een revolutionaire rechtbank (cf. informatie administratief dossier). Uit de opmaak van het document en uit de vertaling blijkt dat het door u neergelegde document evenwel een kopie betreft. Deze kopie draagt bovendien geen stempels van de rechtbank, wat in het licht van voorgaande vaststellingen bevreemdend is (cf. informatie administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de authenticiteit van het door u neergelegde vonnis d.d. 25 esfand 1399. Daarnaast kunnen ook vragen gesteld worden bij de authenticiteit van het door u neergelegde uitreisverbod. In dit document wordt immers vermeld dat u vanaf 3 dey 1388 (24 december 2009) Iran gedurende 999 maanden niet mocht verlaten, wat u ook bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd

toegevoegd aan uw administratief dossier, wordt een uitreisverbod in Iran echter slechts voor de duur van zes maanden uitgesproken en kan het daarna telkens voor een periode van zes maanden verlengd worden indien nodig. De vaststelling dat uw uitreisverbod maar liefst 999 maanden geldig is, stemt dan ook tot nadenken. Bovendien is het ook zeer bevreemdend dat het door u neergelegde uitreisverbod volgens de vertaling opgemaakt werd op 20 ordibehesht 1386 (10 mei 2007), i.e. twee jaar voor het vonnis dat tegen u werd uitgesproken (cf. supra). Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten.

Daarnaast dient ook nog te worden opgemerkt dat uw tewerkstelling als internationaal bus-en vrachtwagenchauffeur maar moeilijk te verenigen valt met uw stelling dat er in Iran een uitreisverbod tegen u in voege was waardoor u het land niet mocht verlaten (NPO, p. 11). Dit geldt des te meer aangezien uit uw verklaringen en uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u ook na uw uitreisverbod nog herhaaldelijk naar het buitenland reisde. Zo was u onder andere in februari 2018 in Turkije, in oktober 2018 in Irak, in november 2018 in Turkije en Georgië, in mei 2019 in Turkije en Roemenië en in juni 2019 in Turkije. Bovendien kreeg u ook een Schengenvisum voor Duitsland uitgereikt (cf. supra en administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u Iran na uw uitreisverbod niet meer mocht verlaten en vormen daardoor een bijkomende reden om te twifelen aan de authenticiteit van de door u neergelegde juridische documenten. Daarnaast stemt het ook tot nadenken dat u het bestaan van een vonnis dat op 15 maart 2021 tegen u werd uitgesproken door de revolutionaire rechtbank van Urmia niet aanhaalde toen u op de DVZ werd gevraagd of u in Iran ooit werd veroordeeld, en dit ondanks het feit dat uw gehoor op de DVZ plaatsvond drie weken nadat het bewuste vonnis werd uitgesproken (Vragenlijst CGVS, d.d. 12 april 2021, vraag 2)."

2.3.4.5. Inzake zijn kennismaking met het christendom, zijn afvalligheid van de islam en zijn proces van bekering wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld op basis van verzoekers verklaringen:

"Bovendien dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die u over uw bekeringsproces aflegde zijn echter ontoereikend.

Zo slaagde u er op geen enkel moment in op een overtuigende wijze te concretiseren wat uw persoonlijke redenen waren om de islam de rug toe te keren en het christendom te omarmen. U stelde in dit verband dat in het dorp Bozorg-ye Adeh, dat vlakbij uw eigen dorp lag, veel christenen woonden en dat u hen van kinds af aan vrijgevege en correcte mensen vond (NPO 1, p. 15). U illustreerde dit door te stellen dat de christenen van het nabijgelegen dorp hun druiven uitdeelden aan de kinderen uit de dorpen, terwijl de moslims ten allen prijzen probeerden te vermijden druiven te moeten weggeven (NPO, p. 15). Gezien de belangrijke rol die de christenen uit Bozorg-ye Adeh volgens uw verklaringen speelden in uw kennismaking met de religie, is het echter opmerkelijk dat u amper iets over deze christenen kon vertellen. Zo wist u niet tot welke strekking van het christendom de inwoners van Bozorg-ye Adeh behoorden (NPO, p. 17). Gevraagd hoeveel kerken er zich in het dorp bevonden, stelde u dat er maar één kerk was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, dat het dorp in kwestie vier kerken telt en historisch gezien vooral door Assyrische christenen bevolkt werd. De vaststelling dat u deze elementaire zaken niet bleek te weten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw stelling dat u dankzij de christenen van Bozorg-ye Adeh in het christendom geïnteresseerd raakte. Uw beperkte interesse in de omliggende christendorpen blijkt verder ook uit de vaststelling dat u zich niet met zekerheid kon herinneren of u in een van deze dorpen ooit een kerk had bezocht (NPO, p. 17). U dacht dat u wel eens naar zo'n kerk was gegaan, maar u vond er niets speciaal aan (NPO, p. 17). Uw beperkte interesse in de christenen uit Bozorg-ye Adeh en de omliggende dorpen ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw stelling dat u dankzij hen geïnteresseerd geraakte in het christendom. Uw verklaring dat uw vader u ooit berispte omdat u geweigerd had olie uit te delen aan een christen, waarna uw vader u op het hart drukte dat christenen niet liegen zoals moslims dat doen, kan op dit vlak evenmin overtuigen (NPO, p. 15). Er kan betwijfeld worden dat uw vader, die zelf als moslim opgroeide en binnen de islamitische maatschappij ook de voorzitter was van een maatschappij die rantsoenen en olie onder de bevolking verdeelde, alle moslims als leugenaars zou typeren en alle christenen eerlijke mensen vond (NPO, p. 15). Ook uw stelling dat de vrijdagsimam van uw stad zelfs tijdens het bidden een wapen draagt, terwijl christenen er louter vreedevolle gewoonten op nahouden, is een veralgemening die geen blijk geeft van een diepgewortelde geloofsovertuiging (NPO, p. 17). Uw weinig plausibele en zeer veralgemenende verklaringen

aangaande de redenen waarom u besloot het christendom te omarmen, zetten de oprechtheid van uw bekering verder op de helling.

Ook kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent de concrete omstandigheden waaronder u besloot zich tot het christendom te bekeren. U stelde in dit verband dat u, toen u in 2017 Armenië bezocht, een Bijbel aangeboden kreeg door twee Armeniërs. Het loutere feit dat ze u een Bijbel aanboden, was voldoende voor u om te denken dat God u naar zich toe geroepen had. U bracht het boek naar uw lippen, kuste het en legde het op uw ogen (NPO, p. 16). Nochtans had u voor uw bezoek aan Armenië nooit een kerk bezocht. Evenmin had u voor u naar Armenië ging ooit gedacht aan de God van de christenen. Meer zelfs, u had naar eigen zeggen niet veel informatie of inlichtingen over het christendom (NPO, p. 18). Dat u desondanks toch in uw hart het gevoel had dat u christen wilde zijn, louter omdat u van kindsbeen af interesse had in het christendom, is weinig geloofwaardig (cf. supra). Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Dit is in uw bekeringsproces, gelet op bovenstaande vaststellingen, allesbehalve het geval.

Dat u zonder dat daar vooraf enige reflectie aan voorafging – meer zelfs, zonder ooit zelf de Bijbel gelezen te hebben - besloot om de Bijbel die de twee Armeense mensen u overhandigden te kussen en op uw ogen te leggen, houdt dan ook geen steek (NPO, p. 16). Het is bovendien ook weinig coherent dat u enerzijds stelt dat u voor u naar Armenië ging nooit gedacht had aan de God van de christenen, terwijl u anderzijds stelde dat de christenen u van kinds af aan in hun God deden geloven omdat ze goede mensen waren (NPO, p. 18). Uw weinig coherente en weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de manier waarop u in Armenië in contact kwam met de mensen die u tot het christendom bekeerden, halen de geloofwaardigheid van uw bekering verder onderuit."

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake de snelheid van zijn bekering en zijn kennis van het christendom:

"De snelheid waarmee u zich ondanks uw beperkte kennis aangetrokken tot het christendom, is des te merkwaardig in het licht van de vaststelling dat u er na een verblijf van amper zeven dagen in Armenië reeds mee akkoord ging om voor uw christelijke vrienden 30 Bijbels mee te smokkelen in uw bus onderweg naar Iran en dit terwijl u zich terdege bewust was van het risico dat daarmee samen hing (NPO, p. 17). Nog los van het feit dat er u volgens uw verklaringen een voorwaardelijke gevangenisstraf van 15 jaar en een dag boven het hoofd hing (cf. supra), is het op zich ook weinig plausibel dat u amper enkele dagen nadat u voor het eerst met iemand over het christendom praatte, al bereid was om uw tewerkstelling en uw vrijheid op het spel te zetten door voor hen 30 Bijbels vanuit Armenië naar Iran te smokkelen. Ook uw stelling dat u christenen als correcte en goede mensen beschouwde omdat u al lang interesse voor hen had, is opmerkelijk gezien uw beperkte kennis van de christenen in uw geboortedorp (cf. supra). Dat u dacht dat de twee Armeniërs engelen waren die van God de opdracht hadden gekregen om naar u te komen, is weinig geloofwaardig in het licht van uw eerdere bewering dat u voor u naar Armenië ging nooit over de God van de christenen had nagedacht (cf. supra). Uw uitleg dat u het risico nam uit liefde, omdat u het als een eer beschouwde om zoiets voor hen te doen, kan gezien de zeer beperkte tijd van vier of vijf dagen waarin u de Armeniërs had leren kennen, evenmin overtuigen (NPO, p. 18). Bovendien is het ook weinig plausibel dat deze twee mensen u, een Iraanse buschauffeur die zij nooit eerder hadden ontmoet en waarvan zij niet wisten of hij al dan niet undercover voor de Iraanse autoriteiten werkte, een illegale lading Bijbels en het telefoonnummer van een pastoor van een kerk in Iran zouden toevertrouwen (NPO, p. 16). Hun blinde vertrouwen in u is bijzonder vreemd. Dat zij het risico zouden nemen om op die manier de pastoor in kwestie in Iran in gevaar te brengen, is dan ook niet aannemelijk. Uw weinig plausibele en weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de manier waarop u in contact kwam met de priester die uw huiskerk leidde, halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject verder onderuit."

De Raad meent eveneens dat verzoeker geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het (bekerings)proces dat hem tot het christendom bracht en dus niet aantoonde dat hij omwille van een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat inzake de reden voor zijn afkeer voor de islam, hij zich beperkt tot de uitspraak van zijn vader dat christenen niet liegen zoals moslims (CGVS, p. 15) en dat de vrijdagsimam van zijn stad een wapen droeg zelfs als hij aan het bidden was (CGVS, p. 17). Inzake wat hem aantrok in het christendom vertelde verzoeker over het naburige dorp met christenen en dat hij met hun kinderen opgroeide, al van toen hij kind was, vond hij christenen vrijgevege en meer correcte mensen, bij de druivenpluk mocht verzoeker druiven nemen

van de christenen maar niet van de moslims. Zijn vader vond christenen goede mensen (CGVS, p. 15). Wat tot zijn eigen bekering heeft geleid, betreft een gebeurtenis in Armenië in 2017. Hij was buschauffeur en moest zeven dagen in Armenië blijven. Daar werd hij benaderd door een jong koppel, ze vroegen of hij Iraniër was, ze vroegen of ze hem een Bijbel mochten geven wat hij aanvaardde. Op dat moment dacht hij dat God hem naar zich toe geroepen had, verzoeker heeft toen het boek naar zijn lippen gebracht, gekust en op zijn ogen gelegd. Het koppel had dit gezien en kwam terug, ze geraakten in gesprek en het koppel kwam hem elke dag opzoeken (notities CGVS, p.16). Inzake het verder beleven van zijn nieuw verworven godsdienst in Iran, verklaart verzoeker dat toen het koppel in Armenië vernam dat verzoeker buschauffeur was, ze hem vroegen om een paar boeken naar Iran te brengen. Hij heeft dit in totaal drie keer gedaan en raakte bevriend met de pastor van de kerk die bij hem de boeken kwam afhalen. Verzoeker heeft toen, de dagen dat hij in Karaj was, hun vieringen bijgewoond, hij ging naar hun huis om het boek te lezen en te bidden. Dat was van eind 2017 tot twee maanden voor hij met de vrachtwagen begon te werken en naar Duitsland reisde in 2019. Hij beschouwt zichzelf als christen sinds hij naar de kerk in Karaj begon te gaan en had al van in zijn kindertijd interesse in het christendom (CGVS, p. 16). De Raad sluit zich erbij aan dat dit een vaag relaas is waaruit niet op concrete wijze de omstandigheden kunnen worden afgeleid waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven. De Raad besluit dat verzoekers verklaringen over zijn beweegredenen om zich tot het christendom te keren, ontoereikend zijn. Dit ondermijnt op zich al verzoekers voorgehouden bekering. Ook de beleving van zijn nieuw verworven godsdienst in Iran is eerder beperkt, zeker nu verzoeker ook verklaart dat hij *"nog altijd niet zoveel als een geleerde over het christendom weet. Mijn kennis over het christendom is niet zo hoog maar ik koos voor vrede en rust"* (CGVS, p. 16).

In het verzoekschrift stelt verzoeker inzake zijn religieus ontwaken en zijn overgang naar het christendom, niet akkoord te gaan met het feit dat niet wordt aanvaard dat het een grote invloed op hem had dat hij als kind vlakbij een christelijk dorp woonde en dat zijn vader gunstig sprak over christenen. Verzoeker is ook de mening toegedaan dat het niet opgaat dat het bekeringsproces des te meer uiteengezet moet kunnen worden wanneer iemand afkomstig is uit een land waar de bekering strafbaar is en maatschappelijk niet aanvaard wordt, daar er in dit geval ingrijpende en verstreckende gevolgen zouden zijn. Verzoeker volhardt in zijn afgelegde verklaringen en meent dat het niet relevant is te kunnen zeggen tot welke tak de christenen in het naburige dorp behoorden of hoeveel kerken er waren.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekers gebrek aan kennis over de christenen en de kerken in het naburige dorp wel degelijk van belang is, gezien hij verklaart dat deze eerste kennismaking een grote indruk op hem gemaakt heeft en een belangrijke rol speelt. Er mag dan ook verwacht worden dat hij hierover wel het een en ander kan vertellen. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt *"Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker."* Aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging moet steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag liggen. Het is aan verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren, zeker wanneer de bekering kan leiden tot straffen en risico's met zich meebrengt. In die omstandigheden kan een bekering ingrijpende en verstreckende gevolgen hebben en gebeurt ze niet zomaar.

Inzake zijn ervaring in Armenië die de concrete aanleiding vormde voor zijn bekering, ontkent verzoeker dat zijn bekering snel is gegaan omdat zijn proces van distantiëring en bezinning in feite zeer lang heeft geduurd. Verzoeker verwijst naar zijn afgelegde verklaringen. Wat in Armenië gebeurd is, is in feite het hoogtepunt van een lange reis van verzoeker: hij verklaarde dat hij het antwoord op al zijn vragen en het goddelijk licht had ontvangen, hij had de indruk dat God twee engelen had gezonden nu hij in zijn hart klaar was om het christendom te omhelzen. Verzoeker stelt dat het CGVS niet aanvaardt dat de manier waarop een godsdienst wordt beleefd en gevoeld in de eerste plaats een hoogstpersoonlijke en spirituele ervaring is die niet kan worden geobjectiveerd. De Raad stelt vast dat verzoeker zich hier beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen inzake zijn bekeringsproces. Deze herhaling doet echter geen afbreuk aan de motieven in dit verband. Inzake het vertrouwen dat verzoeker en de twee Armeense personen snel in elkaar stelden meent verzoeker dat daar verschillende redenen voor zijn. Verzoeker koos er bewust voor om risico's te nemen door bijbels te smokkelen omdat hij zich geroepen voelde om deze zending te vervullen. Deze loutere uitleg *post factum* voor een gedrag dat ernstige

risico's met zich meebrengt (er hing verzoeker een voorwaardelijke gevangenisstraf boven het hoofd) doet opnieuw geen afbreuk aan de motieven in dit verband.

Inzake zijn religieus engagement in België stelt verzoeker dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij in Iran reeds actief was in een huiskerk en met de moeilijkheden die christenen ondervonden om bijeenkomsten bij te wonen in Iran. Nu verzoeker heeft bewezen dat zijn bekering in Iran geloofwaardig is, moet bijgevolg worden vastgesteld dat zijn activiteiten in Europa daarvan een normaal gevolg zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker echter niet heeft aangetoond dat zijn bekering in Iran geloofwaardig is, zodat hij niet aantoont dat zijn activiteiten in België een normaal gevolg daarvan zijn. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift of de aanvullende nota geen bijkomende documenten inzake zijn christelijke activiteiten. Inzake de talrijke documenten die hij in dit verband reeds heeft voorgelegd, sluit de Raad zich aan bij de motieven in de bestreden beslissing daaromtrent, die verzoeker niet bekritiseert.

Ten slotte legt verzoeker inzake zijn bekering tot het christendom uit dat er met betrekking tot de al dan niet bekering van zijn echtgenote een vertaal- of begripsfout moet zijn gemaakt en dat het CGVS dit weigert te aanvaarden zonder te motiveren waarom en dus de motiveringsplicht schendt. Verzoeker wijst op de *“wijze waarop de hoorzittingen bij de DVZ worden gevoerd en van de fouten die daarbij vaak worden gemaakt”*. De vastgestelde tegenstrijdigheid in dit verband steunt echter op de stukken van het administratief dossier. Bovendien werd verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd hoe het gesprek bij de DVZ verlopen was. Hij vermeldde twee fouten maar vermeldde niets over het feit dat zijn echtgenote toch nog niet bekeerd zou zijn (CGVS, p. 3 en 4). Verzoeker kan dan ook niet ernstig *post factum* in het verzoekschrift voorhouden dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd begrepen of verkeerd vertaald zou zijn. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Hij toont niet *in concreto* aan dat hem hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Waar verzoeker in het verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt hij niet verder dan het volharden in één versie van deze vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar stuk 26 (attest van zijn behandelende psychologe) om aan te geven dat hij cognitieve problemen heeft, geheugenproblemen, concentratiemoeilijkheden en herhaaldelijk kleine alledaagse dingen vergeet, merkt de Raad het volgende op. Vooreerst wordt vastgesteld dat dit attest vermeldt dat dit enkel kan gebruikt worden in het kader van de asielprocedure van verzoeker, zodat dit een gesolliciteerd karakter heeft. Verder is dit attest opgesteld door een psycholoog en niet door een arts. In dit attest wordt vermeld dat verzoeker cognitieve en geheugenproblemen zou hebben, doch dit verslag bevat geen objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat deze bewering kan staven. Indien verzoeker daadwerkelijk geheugenproblemen of een fragiele mentale toestand had, zou dit redelijkerwijs tijdens de loop van het persoonlijk onderhoud moeten zijn vastgesteld. Uit de notities van dit onderhoud blijkt dat verzoeker vermeld heeft dat hij omwille van de problemen in Iran, de druk op zijn familie en de problemen die hij hier kende, in behandeling is bij een psychiater en daardoor vergeetachtig is en zich soms moeilijk kan concentreren (CGVS, p. 4). Uit de notities van dit onderhoud blijkt echter dat verzoeker in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat het onderhoud op normale wijze plaatsvond. Nergens blijkt dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen moeilijkheden had om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Bijgevolg kan verzoeker de belangrijke tegenstrijdigheid of zijn echtgenote al bekeerd is of nog niet, niet wijten aan eventuele geheugenproblemen.

2.3.4.6. Vervolgens uit verzoeker in het verzoekschrift kritiek op de motieven inzake zijn politieke overtuigingen en zijn activiteiten in Iran en in België. Verzoeker wijst erop dat louter omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn juridische problemen, ook geen geloof wordt gehecht aan zijn betrokkenheid bij de monarchistische politieke beweging. Dit is een motief onder verwijzing dat niet kan worden aangenomen gezien volgens verzoeker zijn juridische problemen wel aannemelijk zijn. Inzake de tegenstrijdigheden en inconsistente verklaringen over het precieze tijdstip van verzoekers lidmaatschap van de Seculiere Democratenpartij, stelt verzoeker dat er waarschijnlijk sprake is van een misverstand. Uit stuk 29 bij het verzoekschrift blijkt dat hij in juli 2021 volwaardig actief lid is geworden. Inzake de partij waarbij verzoeker aangesloten is, legt verzoeker uit dat de Peyman Novin de “nieuwe alliantie” vertegenwoordigt, de verschillende filialen zijn allemaal takken van deze Peyman Novin, namelijk de Iran Paad, de Seculiere Democraten Partij en vele andere. In Iran steunde hij de Iran Paad. In België

wendde hij zich tot de Iraanse Paad, na enige tijd overleed de contactpersoon en via kennissen benaderde hij vervolgens de seculiere democratenpartij, die verzoeker als aanhanger van de beweging erkende en vervolgens als lid. Verzoeker zal verkeerd vertaald of verkeerd begrepen zijn. Verzoeker betwist dat hij in Iran niet zou hebben deelgenomen aan daadwerkelijke politieke activiteiten zoals het verspreiden van pamfletten. Verzoeker wijst erop dat hij een video heeft neergelegd waarop te zien is hoe een grote vlag van de beweging in de regio Urmia wordt vertoond.

De Raad stelt vast dat hierboven is gebleken dat terecht werd vastgesteld dat verzoekers juridische problemen niet worden aangetoond. De Raad sluit zich erbij aan dat het hierdoor ook niet geloofwaardig is dat verzoeker in Iran in contact gekomen is met het monarchisme via een medegevangene. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar een misverstand, verkeerd vertaald of misbegrepen zijn, wordt verwezen naar punt 2.3.4.5. van dit arrest waar inzake zijn religieuze overtuiging reeds werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdigheden in zijn relaas, die steunen op de stukken van het administratief dossier, niet kan vergoelijken door naar fouten in de vertaling, problemen tijdens de gehoren of zijn geheugenproblematiek te verwijzen. De verwijzing naar stuk 29 bij het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk, aangezien verzoeker hiermee in één versie van de feiten volhardt. Door louter te betwisten wat de commissaris-generaal vaststelt, kan verzoeker geen afbreuk doen aan een motief. Dat verzoeker een video heeft voorgelegd waarin een monarchistische vlag in de regio Urmia wordt getoond, vormt geen begin van bewijs van het feit dat verzoeker pamfletten zou hebben uitgedeeld voor de monarchistische partij in Iran. Door louter de motieven van de bestreden beslissing tegen te spreken, te ontkennen of tegenstrijdigheden te wijten aan de vertaling of aan het misbegrepen zijn, doet verzoeker geen afbreuk aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing inzake zijn politieke overtuiging in Iran, die correct en pertinent zijn.

2.3.4.7. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat, aangezien ernstig getwijfeld dient te worden aan de oprechtheid van verzoekers politiek engagement voor de monarchistische zaak in Iran, ook vraagtekens moeten worden geplaatst bij de oprechtheid van zijn verklaard politiek engagement in België, omdat dit een uiting is van dezelfde politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Er dient in uw geval echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde politieke activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter vertonen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u reeds in augustus 2019 in België aankwam en ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen reeds voor uw aankomst in België voor de monarchistische beweging actief was, pas in april 2021 voor het eerst deelnam aan demonstraties tegen het Iraanse regime. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u in totaal aan vijf of zes demonstraties deelnam: vier demonstraties voor de Iraanse ambassade (d.d. 16 augustus 2021, 28 augustus 2021 en twee data die u zich niet kan herinneren, cf. NPO, p. 9) en twee demonstraties voor het Europees parlement (d.d. 2 april 2021 en 28 juni 2021, NPO, p. 9). Het komt bijzonder vreemd over dat u, die in Iran uw leven riskeerde om informatie over de shah te verspreiden, na aankomst in een land dat de vrijheid van meningsuiting hoog in het vaandel draagt anderhalf jaar lang geen politieke activiteiten had. Dat u het pas na twee jaar inactiviteit plots nodig vond om van april 2021 tot augustus 2021 aan verschillende demonstraties voor de Iraanse ambassade en het Europees parlement deel te nemen, wijst dan ook eerder op opportunistische motieven dan op een oprechte politieke overtuiging. Uw beperkte betrokkenheid bij de politieke demonstraties waaraan u deelnam, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u zich amper kon herinneren wanneer twee van de vier door u aangehaalde protestacties voor de Iraanse ambassade in Brussel precies plaatsvonden. Hiernaar gevraagd, stelde u in eerste instantie dat deze twee protestacties georganiseerd werden een maand na de protesten van augustus 2021 (NPO, p. 12). Erop gewezen dat na augustus de maand september volgt, terwijl het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 13 september, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat de twee demonstraties voor augustus plaatsgevonden moesten hebben (NPO, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u naar eigen zeggen voor de Iraanse ambassade ging protesteren, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. De loutere

vaststelling dat u zich niet meer kon herinneren wanneer deze protesten plaatsvonden, onderstreept bovendien andermaal het opportunistisch karakter van uw politieke engagement.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw interview door de televisiezender Farasa TV een sterk opportunistisch karakter vertoont. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan het bereik van Farasa TV. Zo heeft CEDOCA (de onderzoeksafdeling voor informatie over landen van herkomst van het CGVS) geen sporen gevonden van de tv-zender Farasa TV die leiden naar Iraanse websites of kanalen. Uit de sociale media van Farasa TV blijkt dat deze zender in België is opgericht en vooral over het monarchisme publiceert. Farasa TV wordt op het internet slechts eenmalig vermeld en dit dan nog op de Zweedse website Hör Vår Röst (Hear Our Voice), wat eveneens een website is gewijd aan het monarchisme. Bovendien werden de sociale media van Farasa TV opvallend recent aangemaakt: Facebook in september 2020, YouTube in oktober 2020, Instagram in november 2020 en Twitter in april 2021. Uit de analyse van de sociale media blijkt dat het bereik van Farasa TV relatief beperkt is (geen grootschalig aantal volgers op bijvoorbeeld Facebook, Instagram en Twitter). De publicatie op de Facebookpagina van Farasa TV van het door u bijgewoonde protest aan het Europees parlement verzamelde slechts 7 likes en werd slechts 1 keer gedeeld. De publicatie op de Facebookpagina van Farasa TV van het door u bijgewoonde protest aan de Iraanse ambassade in Brussel verzamelde geen likes en werd op YouTube slechts 223 bekeken. De onderzoeksdienst CEDOCA heeft op 16 september 2021 en 6 oktober 2021 per e-mail contact opgenomen met Farasa TV. Op deze e-mails kwam echter geen reactie. CEDOCA heeft vervolgens op 7 oktober 2021 telefonisch contact opgenomen met het nummer vermeld op de Facebookpagina van Farasa TV, eveneens zonder resultaat. De Facebookpagina van Farasa TV is gelinkt aan een telefoonnummer en een email-adres die bij een zoektocht op de zoekmachine Google niets opleverde. Tot slot nam CEDOCA ook contact op met A.S., een Iraanse expert in internet en sociale media met de vraag of Farasa TV een impact heeft in Iran en of de Iraanse autoriteiten dit kanaal volgens hem zouden monitoren. De heer S. antwoordde dat Farasa TV naar zijn mening louter werd opgericht met de bedoeling om politiek asiel te verkrijgen. Hij schatte de kans op repercussies vanuit het Iraans regime voor iemand die niet de oprichter was van het kanaal in kwestie maar louter deelneemt aan de protesten die er vertoond worden, in als zeer laag. Hij stelde dat het tv-kanaal in kwestie niet uitgezonden wordt op de Iraanse televisie en er helemaal niet prominent is. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat Farasa TV werd opgericht vanuit opportunistische motieven, i.e. met de bedoeling bewijsmateriaal te verzamelen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u tijdens uw protesten voor de Iraanse ambassade geïnterviewd werd door een journalist van Farasa TV, impliceert dan ook allerminst dat u in Iran het gevaar zou lopen op repercussies door de Iraanse autoriteiten en wijst eerder op opportunistische motieven dan op een oprechte politieke overtuiging van uw kant.

Uw stelling dat u herkenbaar in beeld kwam tijdens protesten aan het Europees parlement die gefilmd werden door de Iraanse televisiezender Radio Farda, kan aan bovenstaande conclusie niets veranderen (NPO, p. 12). Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet het minste bewijs neerlegde voor uw stelling dat beelden waarop u herkenbaar bent op Radio Farda zouden zijn uitgezonden. U verwees in dit verband naar uw Facebookpagina en naar de door u neergelegde USB-stick (NPO, p. 12). Op geen van beide is echter een videofragment van Radio Farda te vinden. Ondanks het feit dat u hier aan het einde van het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd, stuurde u na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen weblink door naar de YouTubepagina waar het bewuste videofragment volgens u te bekijken zou zijn (NPO, p. 20). Bovendien volstaat uw loutere aanwezigheid op dit evenement, zelfs indien het bestaan van een dergelijk videofragment zou zijn aangetoond (quod non), niet om het opportunistisch karakter van uw politieke engagement ongedaan te maken en te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging."

Verzoeker stelt hierover in het verzoekschrift dat het CGVS geen rekening houdt met de realiteit van de situatie van verzoekers om internationale bescherming, zij bevinden zich te midden van een aanpassingsproces, van ingewikkelde asielprocedures en verzoeker zelf verkeerde aanvankelijk in een periode van aarzeling en wilde niet direct activiteiten ontplooiën, omdat hij verward was over wat hij moest doen, bovendien volgde Covid-19 en waren betogingen verboden. Dit kan niet tegen hem gebruikt worden. Verzoeker wijst ook op het psychologisch attest dat hij als stuk 26 bij het verzoekschrift gevoegd heeft. Inzake zijn verschijning in verschillende televisiereportages wijst verzoeker erop dat Farasa TV niet de enige zender was die bij deze demonstraties aanwezig was. Andere zenders, zoals Farda, waren ook aanwezig. Als verzoeker al te zien was in uitzendingen van Farasa, was hij ongetwijfeld ook te zien in opnames van andere zenders, wat op zich al voldoende is om hem in gevaar te brengen. Verzoeker wijst er ook op dat tijdens demonstraties aan de ambassade, hij gefilmd werd door ambassadepersoneel en dat zijn gezicht dus bij de Iraanse autoriteiten gekend kan zijn.

Door louter een uitleg *post factum* te geven en te wijzen op het psychologisch attest, doet verzoeker geen afbreuk aan de uitgebreide motieven die hierboven worden weergegeven. Het psychologisch attest dat verzoeker heeft neergelegd, werd hierboven onder punt 2.3.4.5. besproken.

Inzake het feit dat verzoeker gefilmd zou zijn bij manifestaties, gaat hij volledig voorbij aan het motief dat hij niet het minste bewijs neerlegde voor zijn stelling dat beelden waarop hij herkenbaar zou zijn, zijn uitgezonden op Radio Farda, ondanks het feit dat hem dit werd gevraagd, en dat verzoekers loutere aanwezigheid op dit evenement niet volstaat om het opportunistisch karakter van zijn politiek engagement ongedaan te maken. Verzoekers bewering dat het ambassadepersoneel hem zou hebben gefilmd, is een blote bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst inzake politieke tegenstanders van het Iraans regime, volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat, aangezien verzoekers politiek engagement in België een uiting en voortzetting is van dezelfde politieke overtuiging die hem tot zijn oppositiepraktijken in Iran aanzette, er wel degelijk vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de oprechtheid van het door hem verklaarde politiek engagement in België. Deze politieke activiteiten in België getuigen eerder van opportunistische motieven dan van een oprechte politieke overtuiging in hoofde van verzoeker. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn politiek engagement in België. Bovendien blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 8, map landeninformatie, stuk 4: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020) dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden –wat verzoeker *in casu* niet aantoon–, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verder blijkt uit niets dat het, gelet op het onoprechte karakter van zijn politiek getinte boodschappen op sociale media, voor verzoeker onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de politieke inhoud van zijn sociale media uit te wissen. Waar verzoeker nog stelt dat de Iraanse geheime diensten heel actief zijn buiten hun grondgebied, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn politieke activiteiten in België. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij hiervoor zou gevisieerd worden door Iraanse geheime diensten die actief zijn in het buitenland.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een document van Dr. B.A. van 21 juli 2021 waarin vermeld staat dat verzoeker een actief lid is van de Secular Democrat Party. Hij neemt als lid van de organisatie deel aan protesten tegen executies en schendingen van mensenrechten door de Iraanse autoriteiten. Foto's en video-opnames van hem worden gepubliceerd in de media die worden bekeken voor de veiligheidsdiensten en agenten van Iran. Er wordt ook in vermeld dat verzoeker zich heeft bekeerd tot het christendom en dat christenen in Iran worden vervolgd. Bij de aanvullende nota van 14 februari 2022 voegt verzoeker opnieuw een attest toe van Dr. B.A. van 9 december 2021, waarin vermeld wordt dat hij vernomen heeft dat verzoekers asielaanvraag verworpen werd, dat hij één van de meest gewaardeerde activisten is tegen het Iraanse regime, dat hij verantwoordelijke organisator is van hun politieke meetings en protesten in België, dat de situatie in Iran heel gevaarlijk is voor tegenstanders, dat verzoeker bij een terugkeer gevangengenomen zal worden, gefolterd en vermoord. Verder voegt verzoeker bij de aanvullende nota nog foto's toe waarop hij te zien is tijdens demonstraties in Brussel met een Iraanse vlag. De Raad wijst erop dat deze stukken geen afbreuk doen aan het motief dat verzoeker pas anderhalf jaar na aankomst in België voor het eerst deelnam aan demonstraties tegen het Iraans regime en dat dit eerder op opportunistische motieven wijst dan op een oprechte politieke overtuiging. Daarbij komt dat de twee attesten van Dr. B.A. een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en daarom de overtuigingskracht van zijn politiek engagement niet kunnen herstellen. De foto's bevestigen enkel dat verzoeker in België heeft deelgenomen aan demonstraties, wat niet betwist wordt. Deze foto's wijzen echter niets aan de vaststelling dat zijn deelname aan politieke activiteiten in België een opportunistische grondslag heeft.

2.3.4.8. Inzake zijn Facebookprofiel en de christelijke berichten die hij daarop plaatst, stelt verzoeker dat de Iraanse inlichtingendiensten hier wel van op de hoogte zijn, gezien verzoekers vroegere problemen met de Iraanse autoriteiten en gelet op zijn recente veroordeling wegens religieuze bekering. Daarnaast kan van hem niet verwacht worden dat hij zich zou moeten onthouden van dergelijke publicaties, deze religieuze en politieke overtuigingen zijn voor hem zo belangrijk dat niet kan verwacht worden dat hij deze geheim houdt. Dergelijke vereiste van discretie wordt niet toegestaan door de Conventie van Genève. Verzoeker verwijst onder meer naar de arresten van het Hof van Justitie Y. en Z. van 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11 en X., Y. en Z. van 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12. Verzoeker zal zijn overtuigingen niet kunnen verbergen in geval van terugkeer. Verzoeker wijst erop dat niet kan gesteld worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende asielzoekers en aan wat deze in het buitenland hebben gedaan. Verzoeker stelt dat hij heeft aangetoond dat zijn bekering oprecht is en dat hij dus risico's loopt bij een terugkeer, dit geldt ook voor zijn politieke overtuiging. De Iraanse autoriteiten controleren de sociale netwerken. Verzoeker herhaalt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering. Daarnaast doet het er niet toe of zijn bekering oprecht is of niet, hij riskeert ervoor te worden vervolgd. Daarnaast is er bij verzoeker wel degelijk sprake van een hoog risicoprofiel: hij is een bekeerde Iraniër die predikt, die een politieke tegenstander is van het regime en die publieke christelijke en politieke boodschappen plaatst op sociale netwerken.

Door louter te stellen dat de Iraanse autoriteiten wel op de hoogte zijn van verzoekers bekering en hem wel in het oog houden, beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, zonder ook maar op enige wijze deze motieven concreet te weerleggen. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie is bijgevolg niet ter zake dienend, gezien niet wordt tegengesproken dat de bekering van verzoeker een opportunistisch karakter heeft. Dat hij zelfs in dit geval toch zou worden vervolgd, zoals hij stelt, kan niet worden aangenomen, gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst effectief als christen zal manifesteren, evenmin kan er -gezien het onoprechte karakter van zijn bekering-aangenomen worden dat hij als bekeerling gezien zal worden door zijn omgeving of door de Iraanse overheid louter omwille van zijn deelname aan kerkvieringen, Bijbelstudie of omwille van christelijke posts op Facebook. Hetzelfde kan gesteld worden over zijn politieke overtuiging. Specifiek inzake berichten op sociale media wordt opgemerkt dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten verzoeker als bekeerling of als tegenstander van het regime zouden zien, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn bekering en zijn politieke overtuiging en activiteiten. Gezien het onoprechte karakter van zijn bekering en politieke overtuiging kan trouwens verwacht worden dat hij de nodige stappen onderneemt, zoals het wissen of aanpassen van zijn account, alvorens terug te keren naar Iran.

De motieven in de bestreden beslissing steunen op informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 8, map met landeninformatie, stuk 4: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of dat ze veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet hebben gezet. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoeker al eerder een verhoogd risicoprofiel had, waardoor hij bij een terugkeer geen groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoekers niet gestaafde bewering in het verzoekschrift dat hij wel in het oog wordt gehouden doet hieraan geen afbreuk. Hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België. Zoals reeds gesteld betreft het een blote bewering dat hij tijdens een demonstratie zou gefilmd zijn door het ambassadepersoneel. Gelet op de onoprechtheid van zijn religieuze en politieke overtuiging maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij reeds eerder een hoog risicoprofiel had.

De Raad wijst er nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden en hoe dan ook toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen, of politieke daden, zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.9. Inzake de hierboven nog niet besproken documenten die verzoeker heeft voorgelegd, voert hij in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing die

handelen over deze documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

De stukken die verzoeker heeft ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van zijn verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat verzoeker overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat zijn bekering en zijn politieke overtuiging oprecht zijn, wat *in casu* niet het geval is. De voorheen voorgelegde documenten, de documenten gevoegd bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota, volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen onderuit te halen.

2.3.4.10. De algemene informatie aangaande de situatie voor christelijke bekeerlingen in Iran waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst (punt 2.2. van het verzoekschrift “algemene informatie die verzoekers asielaanvraag staven”), en de documenten die hij bij het verzoekschrift voegt, kunnen verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging, nu hij geen oprechte bekering aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij een politieke tegenstander is van het Iraanse regime. Aldus kan verzoeker dit niet aan de algemene informatie verbinden. Het louter volharden in zijn beweerde bekering of politieke overtuiging, de beweerde vervolgingsfeiten en beweerde vervolgingsvrees, vormt verder geen dienstig verweer.

De uiteenzetting in het verzoekschrift “2.3. nood aan bescherming op basis van de elementen die door verwerende partij niet betwist worden” betreft het feit dat verzoeker in België lid is van de Iraanse kerk van Brussel en de kerk van Schaarbeek, dat hij aan kerkvieringen en Bijbelstudies deelneemt, dat hij gedoopt is, dat hij in het verleden al problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten, dat er een recent vonnis is uitgesproken tegen verzoeker wegens zijn religieuze bekering, dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat huiskerken het risico lopen geïnfiltreerd te worden, dat het feit bekeerd te zijn tot het christendom in Iran risico's met zich meebrengt, dat verzoeker politieke en religieuze boodschappen op sociale netwerken plaatst.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wordt in de bestreden beslissing wel op goede gronden betwist dat verzoeker in het verleden al problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten en dat er een recente veroordeling is wegens zijn religieuze activiteiten. Voor het overige wijst de Raad erop dat hierboven werd reeds uiteengezet dat het feit dat verzoeker in België actief is in de kerk en op sociale media en dat hij gedoopt is, niet meebrengt dat zijn bekering tot het christendom of zijn profiel als tegenstander van het Iraanse regime oprecht is. Zoals reeds gesteld kan hij geen oprechte bekering aan de algemene informatie over de vervolging van christenen in Iran verbinden, en geen overtuigend profiel als politieke tegenstander van het Iraanse regime aan de algemene informatie over onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime. Zoals hierboven werd vastgesteld, kan dus niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen of als tegenstander van het regime zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door de autoriteiten of dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Waar verzoeker in zijn algemeen betoog in het verzoekschrift nog wijst op het antiwesterse sentiment in Iran en tracht te laten uitschijnen dat hij omwille van zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou riskeren om in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker zelf brengt immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden kunnen volstaan om in zijn hoofdte te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan dit namelijk niet worden afgeleid. Uit de informatie van de verwerende partij blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, op afdoende wijze dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij reeds een verhoogd risicoprofiel had.

2.3.4.11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt, noch het feit dat verzoeker een politieke tegenstander zou zijn van het Iraans regime, en zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering of politieke overtuiging en de daaraan gekoppelde problemen. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET